

Arrest

nr. 55 649 van 8 februari 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 29 november 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 4 november 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 december 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat M. FRERE *loco* advocaat B. SOENEN en van advocaat L. VAN DE VYVER, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, komt op 22 september 2009 België binnen en dient een asielaanvraag in op dezelfde dag.

Op 21 mei 2010 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 2 augustus 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker dient bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beroep in tegen deze beslissing, dat gekend is onder het rolnummer X.

Op 17 september 2010 dient verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 28 september 2010 geeft de arts-attaché haar advies inzake de beoordeling van de gezondheidsproblemen aangehaald door verzoeker.

Op 27 oktober 2010 geeft de arts-attaché een bijkomend advies gelet op de nieuwe stukken ingediend door verzoeker.

Op 4 november 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de twee aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, ontvankelijk doch ongegrond worden verklaard. Dit is de bestreden beslissing.

(...)

Onder verwijzing naar de aanvragen om machtiging tot verblijf die op datum van 26/06/2010 en van 17/09/2010 werd ingediend door:

(...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Redenen:

Dat de voorgelegde medische attesten geen aanleiding kunnen geven tot het toekennen van een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980.

Dat de arts-attaché uit het medisch dossier vaststelt dat betrokkene sinds februari 2010 voor zijn aandoening enerzijds een medicamenteuze behandeling volgt en anderzijds een specifieke behandeling. Dat de verwachte duur van de behandeling onbepaald is en dat regelmatige opvolging door een specialist noodzakelijk is.

Wat betreft de behandelings- en opvolgingsmogelijkheden in het land van herkomst verwijst de arts-attaché naar het administratief dossier waaruit blijkt dat de medicamenteuze behandeling beschikbaar is in Armenië, alsook de specifieke behandelingen. Verder verwijst de arts-attaché naar de lijsten van geregistreerde geneesmiddelen in Armenië waaruit blijkt dat de vereiste medicatie of een alternatief geregistreerd zijn in Armenië en op voorschrift verkrijgbaar zijn. Ook verwijst de arts-attaché in het administratief dossier naar een schrijven van professor A. B. waaruit blijkt dat behandeling en opvolging van de aandoening mogelijk zijn in het land van herkomst. De betrokkene kan voor medische zorgen terecht in de lokale poliklinieken in de hoofdstad of in de regio's van Armenië, ofwel in gespecialiseerde medische centra. Specifieke opvolging is enkel mogelijk in de hoofdstad Yerevan of in de steden Gjoemri, Vanadzor en Spitak en is te betalen.

Uit de demografische gegevens van betrokkene blijkt dat hij afkomstig is van en geboren is in Yerevan. In het medisch advies van de arts staat niet vermeld dat betrokkene arbeidsongeschikt is. Op die manier kan hij zelf instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp. Gezien deze beslissing ook geldt voor de echtgenote kan worden verondersteld dat zij ook een steentje bijdragen in de financiële situatie van het gezin, bij terugkeer naar het land van herkomst. Verder kunnen betrokkenen beroep doen op hulp van de International 'Organisation for Migration. De IOM ondersteunt de Armeense regering op het gebied van migratie. De IOM wil tevens de zelfstandigheid en integratie verbeteren voor mensen die terugkeren naar Armenië. Zo assisteert de IOM terugkerende Armeniërs bij hun reïntegratie. Deze terugkeerders kunnen microkredieten krijgen om een nieuw leven op te bouwen.

Tenslotte besluit de arts-attaché dat de betrokkene kan reizen aangezien uit de beschikbare medische gegevens blijkt dat betrokkene momenteel niet gehospitaliseerd is, noch dat er sprake is van een actuele instabiele medische toestand of een actuele medische contra-indicatie op te reizen. Dat de behandelende arts overigens bevestigt dat betrokkene kan reizen. Dat ondersteunende aanwezigheid van familieleden (zijn gezin) aan te bevelen is.

Derhalve

- 1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit,
of
- 2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.
- 3)
Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).
(...)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"Eerste middel: Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en manifeste beoordelingsfout van de verwerende partij; schending van het recht van verdediging; schending van het art. 3 EVRM

4.1.1.

De Dienst Vreemdelingenzaken erkent dat de verzoeker lijdt aan een anxiodepressieve stoornis van posttraumatische aard, een aandoening waarvoor hij een medicamenteuze behandeling volgt en een psychotherapeutische behandeling.

De Dienst Vreemdelingenzaken erkent na advies van de raadsgeneesheer dat de ziekte van de verzoeker als aandoening kan weerhouden worden die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt evenwel dat er voldoende informatie is dat de noodzakelijke behandeling(en) in Armenië kunnen verkregen worden.

4.1.2.

De bestreden beslissing is kennelijk onzorgvuldig en maakt een manifeste schending uit van de hierboven beschreven principes en wetsbepalingen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel zou kunnen omschreven worden als een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de overheid verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden en medegedeeld.

Op deze wijze moet de overheid in staat zijn om met kennis van zaken te beslissen en de betrokken belangen zorgvuldig in te schatten en af te wegen, derwijze dat particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad.

Het zorgvuldigheidsbeginsel dringt zich op zowel aan de burger als aan de bevoegde overheid.

4.1.3.

Onvolledig dossier, minstens ondeugdelijke kennisgeving aan de verzoeker

Allereerst dient de verzoeker op te merken dat hij enkel in kennis gesteld is van de bestreden beslissing én het verslag van de adviserend geneesheer dr. G. dd. 27/10/2010.

4.1.3.1.

Uit het verslag dd. 27/10/2010 kan de verzoeker opmaken dat er een eerder verslag dd. 28/09/2010 dient te bestaan.

De verzoeker is evenwel niet in het bezit gesteld van dit verslag dd. 28/09/2010. De kennisgeving is dan ook niet deugdelijk. De verzoeker heeft immers onvolledige kennis gekregen van het medisch advies van de adviserend geneesheer.

4.1.3.2.

Nochtans is dit verslag van 28/09/2010 van essentieel belang voor de verdediging van de verzoeker omdat hij niet in staat wordt gesteld de correctheid te verifiëren van de motivering van de bestreden beslissing.

Het mag inderdaad verbazen dat de verzoeker niet in het bezit werd gesteld van dit kwestieus verslag aangezien in de bestreden beslissing argumenten gebruikt worden die geput werden uit het verslag van 28/09/2010.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt meer bepaald in de bestreden beslissing dat:

de arts verwijst naar de medicamenteuze behandeling in Armenië ;

de arts verwijst naar de specifieke behandelingen in Armenië ;

de arts verwijst naar de lijsten van geregistreerde geneesmiddelen ;

de arts verwijst naar een schrijven van professor A. B. ;

de arts verwijst naar de medische zorgen in de hoofdstad of regio's van Armenië ;

de arts stelt dat de verzoeker kan reizen.

Quasi alle bovenvermelde elementen staan blijkbaar vermeld in het verslag van 28/09/2010 die niet aan de verzoeker mee betekend werden.

In het verslag van 27/10/2010 wordt voornamelijk verwezen naar het verslag van 28/09/2010 en worden de geneesmiddelen Prozac en Kemadrin besproken.

Voorts wordt gesteld door de adviserend geneesheer dat een evaluatie van de toegankelijkheid van de zorgen aangewezen is om de continuïteit in de medische zorgen te garanderen, doch dat dit buiten de context van het medische advies viel.

De (betekening van de) bestreden beslissing kan derhalve niet deugdelijk zijn aangezien niet alle voor handen zijnde elementen aan de verzoeker ter kennis werden gesteld.

Deze handelswijze is derhalve onzorgvuldig en stelt de verzoeker eveneens niet in staat zijn rechten van verdediging behoorlijk uit te oefenen.

4.1.4.

Onvolledige doorlichting van de toegankelijkheid van de zorgen in Armenië

Er wordt in het verslag dd. 27/10/2010 gesteld door de adviserend geneesheer dat een evaluatie van de toegankelijkheid van de zorgen aangewezen is om de continuïteit in de medische zorgen te garanderen, doch dat dit buiten de context van het medische advies viel.

Evenwel wordt de toegankelijkheid van de zorgen niet geëvalueerd door de Dienst Vreemdelingenzaken. Dit is dan ook een manifeste beoordelingsfout.

4.1.5.

Onvolledige evaluatie van de psychologische opvolging in Armenië

Het moge verder duidelijk zijn dat geen rekening gehouden is met de noodzakelijke therapie door een psychiater en door een psycholoog.

Nergens wordt een evaluatie gemaakt van de beschikbaarheid en toegankelijkheid van een psychologische opvolging !

Kortom de behandelende arts heeft geen volledige benadering gemaakt van de noodzakelijke therapieën.

Nochtans geeft de Dienst Vreemdelingenzaken te kennen in de bestreden beslissing dat de aanvraag in het licht van art. 3 EVRM bekeken dient te worden opdat vermeden wordt dat de verzoeker onderworpen zou worden aan een vernederende behandeling ingevolge het gegeven dat een behandeling in het land van herkomst niet voor de betrokken persoon voor handen zou zijn. Ook het art. 9ter Vreemdelingenwet is hierdoor geschonden.

4.1.6.

De verwerende partij steunt zich bovendien op een correspondentie met een zekere professor A. B..

Noch deze correspondentie, noch de lijst met zorgen waarvan sprake in de bestreden beslissing worden voorgelegd.

Niet alleen is de verwerende partij dus bijzonder onzorgvuldig geweest bij het nemen van de beslissing, zij heeft ook nog eens een manifeste beoordelingsfout gemaakt door gebruik te maken van mogelijk verouderde informatie die in casu bovendien volkomen irrelevant is, aangezien zij, voor zover verzoeker uit de bestreden beslissing kan afleiden, niets zegt over de (specifieke) behandelingen van de aandoeningen van verzoeker in het land van herkomst.

Verzoeker verwijst naar het medische getuigschrift van zijn behandelende arts die met kennis van zaken geoordeeld heeft dat de verzoeker een medische behandeling moet volgen en dit bij voorkeur in België."

Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

"Tweede middel: Schending van het motiveringsplicht: artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ; van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur

Conform bovenvermelde artikelen moeten de motivering draagkrachtig zijn. Dat wil zeggen dat de motivering de beslissing maar zal kunnen schragen wanneer zij duidelijk, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig is (R.vSt. nr. 72.635, 23 maart 1998, A.P.M. 1998 (samenvatting), 64; Arbrb. Brussel 5 oktober 2002, J.T.T. 2003, afl. 867, 393).

Artikel 9ter VW laat de verzoeker toe om in bijzondere medische omstandigheden de aanvraag tot machtiging tot verblijf in België in te dienen.

Aangezien de bestreden beslissing, zoals supra vermeld, onvoldoende evaluaties bevat van de specifieke behandelingen en de toegankelijkheid van de zorgen in Armenië en de verwerende partij bovendien nagelaten heeft om de stukken voor te leggen waarop zij zich steunt, is de motiveringsverplichting niet nageleefd.

Het enige dat uit de bestreden beslissing kan afgeleid worden is dat de verwerende partij een aantal veronderstellingen meent te mogen doen.

Zulke veronderstellingen vormen op zich echter geen rechtsgrond om een beslissing te nemen. De loutere verwijzing naar de individuele situatie van de betrokkene, om tot de bestreden beslissing te komen, zonder de elementen individueel te bekijken over de grond van de zaak, kan onmogelijk een afdoende materiële motivering zijn.

Door zich enkel te beroepen op een aantal eigen veronderstellingen, schendt de verwerende partij de materiële motiveringsverplichting en het motiveringsbeginsel.

Er is aldus geen afdoende materiële motivering, waaruit blijkt dat in het individueel geval van verzoeker er elementen voor handen zijn om de naar voor gebrachte stukken als onvoldoende te aanschouwen.”

2.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij inzake het eerste middel dat een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing duidelijk maakt dat er een uitvoerige motivering voorzien is volgens dewelke verzoeker niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit gezien deze behandeling en opvolging beschikbaar zijn in Armenië. Deze motivering is gesteund op het advies van de ambtenaar-geneesheer van 28 september 2010 en van 27 oktober 2010. In beide adviezen wordt uitvoerig ingegaan op alle medische attesten en getuigschriften die door verzoeker werden bijgevoegd. Een nauwkeurige analyse hiervan liet de ambtenaar-geneesheer toe te concluderen dat er vanuit medisch oogpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer naar het land van herkomst.

Bovendien is uit onderzoek gebleken, meer bepaald op basis van een schrijven van professor A.B. van 25 mei 2009, dat er antidepressiva en neuroleptica beschikbaar zijn in Armenië, er eveneens opvolging door een psycholoog of psychiater mogelijk is en dat, hoewel er geen systeem van sociale zekerheid bestaat, de zorgen gratis zijn voor patiënten uit sociaal zwakkere groepen of voor patiënten met ziekten die opgenomen zijn in de lijst voor gratis zorgen. Het loutere feit dat deze correspondentie niet aan verzoeker voorgelegd zou zijn, heeft geenszins tot gevolg dat de beslissing een schending inhoudt van het zorgvuldigheidsbeginsel of van de rechten van de verdediging.

Vervolgens wijst de verwerende partij erop dat er nog een motivering werd toegevoegd met betrekking tot de financiële toegankelijkheid, op basis van informatie beschikbaar in het administratief dossier. Verzoeker weerlegt deze motivering geenszins.

Waar verzoeker opmerkt dat hij niet op de hoogte zou zijn van het advies van 28 september 2010 en wat volgens verzoeker een schending inhoudt van de rechten van de verdediging, stelt de verwerende partij dat het verslag van de geneesheer-attaché van 27 oktober 2010 op duidelijke wijze de conclusies van het verslag van 28 september 2010 opneemt en bovendien de bestreden beslissing is voorzien van een uiteenzetting van de verslagen en van een motivering *qua* toegankelijkheid en beschikbaarheid van de medische zorgen in Armenië.

De uiteindelijke appreciatie aangaande de medische toestand en aangaande de situatie in het land van herkomst, komt toe aan de ambtenaar-geneesheer. Dit blijkt duidelijk uit de bewoordingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De verwerende partij verwijst ook naar de memorie van toelichting waarin aangaande artikel 9ter van de vreemdelingenwet wordt verduidelijkt dat deze appreciatie toekomt aan de ambtenaar-geneesheer.

Inzake de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht merkt de verwerende partij op dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van een correcte feitenvinding en verzoeker niet aannemelijk maakt dat er onjuiste feiten aan de basis van de beslissing zouden liggen.

Inzake de aangevoerde schending van artikel 3 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), stelt de verwerende partij dat vaststaat dat de noodzakelijke behandeling en opvolging beschikbaar zijn in Armenië, zoals in de bestreden beslissing wordt uiteengezet. Nu de behandeling in het land van herkomst mogelijk is en het niet noodzakelijk is dat de behandeling in het herkomstland van hetzelfde niveau is als in het land van tijdelijk verblijf, kan de schending van artikel 3 van het EVRM niet worden aangenomen. De verwerende partij verwijst in dit verband naar het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 29 mei 1998 inzake *Karara* tegen Finland.

In de nota repliceert de verwerende partij op het tweede middel dat de bestreden beslissing steunt op de medische adviezen van de geneesheer-attaché en niet op eigen bevindingen. De beide verslagen concluderen dat er vanuit medisch standpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer naar het land van herkomst, Armenië. Vervolgens wordt nog een motivering toegevoegd met betrekking tot de financiële

toegankelijkheid, op basis van informatie beschikbaar in het administratief dossier. Verzoeker betwist de motivering niet in zijn middel, hij specificeert zijn kritiek op geen enkele manier en toont geen schending van de motiveringsplicht aan.

De verwerende partij merkt op dat aan de formele motiveringsplicht is voldaan en dat een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert wat het determinerende motief is op grond waarvan de beslissing is genomen. Verzoeker kent de motieven van de beslissing vermits hij ze aanvecht in zijn verzoekschrift. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen en hij slaagt er niet in om de motieven van de beslissing te weerleggen zodat kan worden geconcludeerd dat de beslissing op basis van correcte motieven werd genomen.

2.1.3. In de repliekmemoire volhardt verzoeker in beide middelen zoals uiteengezet in het inleidend verzoekschrift.

2.1.4. Voor een goed begrip worden het eerste en het tweede middel samen behandeld.

2.1.4.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de voorgelegde medische attesten geen aanleiding kunnen geven tot het toekennen van een machtiging tot verblijf. Er wordt in de beslissing op gewezen dat de arts-attaché op basis van het medisch dossier heeft vastgesteld dat verzoeker momenteel voor zijn aandoening enerzijds een medicamenteuze behandeling volgt en anderzijds een specifieke behandeling, dat de verwachte duur van de behandeling onbepaald is en dat regelmatige opvolging door een specialist noodzakelijk is; dat inzake de behandelings- en opvolgingsmogelijkheden de arts-attaché verwijst naar het administratief dossier waaruit blijkt dat zowel de medicamenteuze behandeling als de specifieke behandeling beschikbaar zijn in Armenië; dat de arts-attaché verwijst naar lijsten van geregistreerde geneesmiddelen in Armenië waaruit blijkt dat de vereiste medicatie of een alternatief geregistreerd is in Armenië en er op voorschift verkrijgbaar is; ook verwijst de arts-attaché naar een schrijven van professor A.B. in het dossier waaruit blijkt dat de behandeling en opvolging van de aandoening mogelijk zijn in het land van herkomst; verzoeker kan voor medische zorgen terecht in de lokale poliklinieken in de hoofdstad of in de regio's, ofwel in gespecialiseerde medische centra, specifieke opvolging is enkel mogelijk in de hoofdstad of in drie andere steden en is te betalen. In de bestreden beslissing wordt vervolgd dat verzoeker afkomstig is uit de hoofdstad Yerevan, dat het medisch advies van de arts niet vermeldt dat verzoeker arbeidsongeschikt is zodat hij zelf kan instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp, dat kan worden verondersteld dat ook verzoekers echtgenote een steentje kan bijdragen in de financiële situatie van het gezin en dat verzoeker en zijn gezin een beroep kunnen doen op hulp van de IOM bij een terugkeer naar Armenië. Ten slotte wordt er in de beslissing op gewezen dat de arts-attaché heeft besloten dat verzoeker kan reizen, dat de behandelende arts dit bevestigt en dat verzoekers gezinsleden de aanbevolen ondersteunende aanwezigheid vormen. Er wordt vervolgens geconcludeerd dat niet blijkt dat verzoeker lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, dat niet blijkt dat hij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of van gewoonlijk verblijf, zodat er geen bewijs aanwezig is dat een terugkeer naar zijn land van herkomst of gewoonlijk verblijf een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift hij niet in het bezit is gesteld van het verslag van de arts-attaché van 28 september 2010, van de correspondentie met professor A.B. en van de lijst met zorgen waarvan sprake in de bestreden beslissing.

De Raad merkt op dat wanneer een stuk waarnaar verwezen wordt in de beslissing, niet opgenomen wordt in de beslissing zelf (en niet wordt bijgevoegd), het in het kader van de formele motiveringsplicht volstaat om in het kort het voorwerp en de inhoud van die stukken te vermelden, zonder dat het nodig is ze *in extenso* over te nemen (OPDEBEEK, I. en COOLSAET, A., Administratieve rechtsbibliotheek: formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, die Keure, 1999, p. 131 – 133). De formele motiveringsplicht is dus niet geschonden omdat in de beslissing wordt verwezen naar stukken die niet afzonderlijk aan verzoeker werden meegedeeld. Deze stukken bevinden zich in het administratief dossier, waarin verzoeker inzage kon vragen.

Verzoeker maakt bijgevolg niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. De schending van de formele motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.1.4.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De schending van de materiële motiveringplicht wordt onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De beoordeling van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer [of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde] die daaromtrent een advies verschaft.

*Hij kan zonodig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.
(...)”*

Verzoeker voert aan dat het verslag van de arts-attaché van 27 oktober 2010 een onvoldoende evaluatie bevat van de specifieke behandeling met name de psychologische opvolging en van de toegankelijkheid van de zorgen in Armenië. Verzoeker zet uiteen dat de arts-attaché vermeldt dat een evaluatie van de toegankelijkheid van de zorgen aangewezen is maar dat dit buiten de context van het medisch advies valt en dat deze toegankelijkheid dan ook niet meer verder door de verwerende partij wordt onderzocht in de bestreden beslissing, dat geen evaluatie wordt gemaakt van de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de psychologische en psychiatrische opvolging en dat de correspondentie en de lijst met zorgen niet werden voorgelegd aan verzoeker.

Vooreerst merkt de Raad op dat de bestreden beslissing in huidig geding de beslissing is van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 4 november 2010, en niet het advies van de arts-attaché van 27 oktober 2010. Inzoverre verzoeker een onderdeel van zijn middel zou richten tegen de inhoud van dit verslag, is het middel onontvankelijk. Verzoeker kan wel kritiek uiten in de mate waarin de bestreden beslissing melding maakt van en verwijst naar dit verslag.

In de bestreden beslissing wordt inzake de beschikbaarheid van de zorgen in Armenië verwezen naar het advies van de arts-attaché. In tegenstelling tot wat verzoeker meent, bevat de bestreden beslissing wel degelijk ook een motivering inzake de toegankelijkheid van deze zorgen. Hiervoor wordt niet verwezen naar het advies van de arts-attaché, maar wordt erop gewezen dat verzoeker niet arbeidsongeschikt is zodat hij zelf kan instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke behandeling, dat de echtgenote van verzoeker ook kan worden verondersteld haar steentje bij te dragen in de financiële situatie van het gezin en dat verzoeker een beroep kan doen op de IOM, die ondermeer de zelfstandigheid en de integratie wil verbeteren voor mensen die terugkeren naar Armenië en tevens terugkerende Armeniërs assisteert bij hun reïntegratie en hen microkredieten verstrekt. Hieruit blijkt dat de toegankelijkheid van de zorgen in Armenië werd geëvalueerd in de bestreden beslissing.

Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing geen evaluatie bevat van de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de psychologische opvolging. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt echter dat dit wel gebeurd is. In de bestreden beslissing wordt erop gewezen dat de arts-attaché heeft vastgesteld dat verzoeker een medicamenteuze behandeling nodig heeft en een specifieke behandeling met opvolging door een specialist. Vervolgens wordt in de bestreden beslissing overwogen dat de arts-attaché naar het administratief dossier verwijst waaruit blijkt dat de medicamenteuze behandeling én de specifieke behandelingen beschikbaar zijn in Armenië. Er wordt hiervoor verwezen naar lijsten van geregistreerde geneesmiddelen in Armenië en naar een schrijven van professor A.B. waaruit blijkt dat de behandeling en de opvolging van de aandoening mogelijk is in het land van herkomst, in poliklinieken in de hoofdstad –waaruit verzoeker afkomstig is- of in de regio's ofwel in gespecialiseerde medische centra, specifieke opvolging is enkel mogelijk in de hoofdstad –waaruit verzoeker afkomstig is- of in drie steden. Hieruit blijkt dat wel degelijk rekening werd gehouden met de beschikbaarheid van de voor verzoeker vereiste medicatie en behandeling. Dat er niet uitdrukkelijk wordt bijgeschreven dat het om psychologische of psychiatrische behandeling gaat, wijst erop dat de verwerende partij de privacy van verzoeker respecteert en verzoeker heeft er geen belang bij om dit de verwerende partij ten kwade te duiden. Uit de stukken van het dossier blijkt duidelijk dat de problematiek van verzoeker in gedetailleerde medische terminologie wordt omschreven in het advies van de arts-attaché van 27 oktober 2010. Inzake de toegankelijkheid van deze zorgen wordt in de beslissing vermeld dat de behandeling betalend is en wat samengevat in de vorige alinea van dit arrest wordt beschreven inzake de financiële situatie van het gezin en inzake de eventuele hulp van de IOM. De Raad wijst er opnieuw op dat een algemene omschrijving in de bestreden beslissing zoals “noodzakelijke hulp” getuigt van respect voor de privacy van verzoeker en niet kan beschouwd worden als een gebrek in de motivering. Voor zoveel als nodig wordt opnieuw verwezen naar het verslag van de arts-attaché van 27 oktober 2010 dat in gesloten omslag aan verzoeker werd meegedeeld samen met de bestreden beslissing. In dit verslag wordt een volledige benadering gegeven van de noodzakelijke therapie.

Verzoeker kan dus evenmin met goed gevolg voorhouden dat geen rekening werd gehouden met zijn individuele situatie.

Wat de correspondentie met professor A.B. betreft en de lijst van geregistreerde geneesmiddelen in Armenië, wijst de Raad erop dat deze stukken zich in het administratief dossier bevinden, dat de inhoud ervan overeenstemt met de samenvatting die daarvan in de bestreden beslissing wordt weergegeven en dat verzoeker inzage had kunnen vragen in het dossier.

De bestreden beslissing steunt op afdoende, pertinente, ter zake dienende en deugdelijke motieven. De schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen. Er is evenmin sprake van een manifeste beoordelingsfout.

2.1.4.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Uit onderzoek van de bestreden beslissing en van de stukken van het dossier blijkt dat dit gebeurd is en dat zowel de beschikbaarheid als de toegankelijkheid van de zowel de medicatie als van de noodzakelijke behandeling werd onderzocht. Waar verzoeker verwijst naar “verouderde informatie” toont hij niet met concrete gegevens aan om welk stuk dit zou gaan, zodat deze kritiek niet op ontvankelijke wijze wordt aangevoerd. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

2.1.4.4. Waar verzoeker aanvoert dat er sprake is van een ondeugdelijke kennisgeving en dat zijn rechten van verdediging hierdoor geschonden zijn, merkt de Raad het volgende op.

Het beginsel van de rechten van de verdediging is in principe niet van toepassing op een administratieve procedure. De rechten van de verdediging in administratiefrechtelijke zaken zijn enkel van toepassing in tuchtzaken, doch niet op zuiver administratiefrechtelijke beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957). Verzoeker kan zich niet met goed gevolg op dit beginsel beroepen.

Een eventueel gebrek in de betekening heeft geen invloed op de wettigheid van de genomen beslissing (RvS 11 september 2002, nr. 110 118; RvS 21 maart 2005, nr. 142 408). Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

Ten overvloede herhaalt de Raad dat, waar verzoeker kritiek uit op het feit dat hem slechts één verslag van de arts-attaché werd meegedeeld in plaats van de twee verslagen die werden opgesteld, verzoeker inzage kon vragen in het dossier, waarin zich ook het voorgaande verslag van de arts-attaché bevindt en alle stukken waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing. Verzoeker toont niet aan dat hij (vóór de procedure bij de Raad) inzage zou gevraagd hebben van het dossier maar dat hem dit om één of andere reden geweigerd zou zijn.

2.1.4.5. Artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

Verzoeker voert aan dat er in de bestreden beslissing op wordt gewezen dat verzoeker niet het voorwerp mag uitmaken van een vernederende of onmenselijke behandeling en dat de behandeling moet aanwezig zijn in het land van herkomst, maar dat *in casu* in de bestreden beslissing geen onderzoek wordt gevoerd naar de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medicatie en de behandeling in Armenië.

Zoals uit het hierboven gestelde reeds is gebleken, bevat de bestreden beslissing wel degelijk een afdoende motivering inzake zowel de beschikbaarheid als de toegankelijkheid van enerzijds de medicatie en anderzijds de benodigde behandeling voor verzoeker. Verzoekers bewering kan niet worden aangenomen, zodat verzoeker er niet in slaagt aannemelijk te maken dat de bestreden beslissing een schending zou inhouden van artikel 3 van het EVRM.

Het eerste en het tweede middel zijn, in de mate waarin ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een derde middel aan dat luidt als volgt:

“Derde middel: Schending van het redelijkheidsbeginsel

Het redelijkheidsbeginsel, ontwikkeld in de rechtspraak van de Raad van State, houdt in dat de overheid bij het nemen van een beslissing alle betrokken belangen vooraf op redelijke wijze moet afwegen.

Uit deze belangenafweging moet een juist evenwicht volgen tussen de draagwijdte van de administratieve handeling en het feit dat geleid heeft tot het stellen van de administratieve handeling.

Het redelijkheidsbeginsel begrenst de uitoefening van de discretionaire beslissingsbevoegdheid van de overheid.’

De redelijkheid vereist volgens de rechtspraak van de Raad van State dat de overheid de bestreden beslissing heeft afgewogen aan de hand van werkelijk bestaande feiten, waarvan zij zich een duidelijke voorstelling heeft kunnen vormen en die van zulke aard zijn dat zij de genomen beslissing naar recht en redelijkheid kunnen dragen.

De bestreden beslissing wordt enkel op eigen, niet onderbouwde veronderstellingen gesteund, zodat er eigenlijk nooit enige redelijke afweging van de feiten gebeurd is.”

2.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat verzoeker geen feiten uiteenzet waarop zijn kritiek betrekking heeft. Hij zet niet uiteen op welke manier de beslissing onredelijk zou zijn en toont evenmin

aan dat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt en in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding zou zijn.

2.2.3. In de repliekmemoire volhardt verzoeker in het middel zoals uiteengezet in het inleidend verzoekschrift.

2.2.4. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. *In casu* is dit niet het geval. Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing enkel steunt op eigen niet onderbouwde veronderstellingen van de verwerende partij. Uit de bespreking van het eerste en het tweede middel is reeds gebleken dat de bestreden beslissing steunt op een verslag van de arts-attaché en op stukken die terug te vinden zijn in het administratief dossier. Er kan dus niet worden aangenomen dat de beslissing zou steunen op "*niet onderbouwde veronderstellingen*" van de verwerende partij of dat er sprake zou zijn van een wanverhouding in enig opzicht. Gelet op de analyse van de voorgaande middelen blijkt dat verzoeker met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als toepassing hiervan aannemelijk maakt.

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht februari tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET